

Településünkre - Agostyánra - vonatkozó gazdálkodástörténeti hagyományokat több, mint 700 év távlatából ismerjük oklevelekből és a környéken végzett régészeti ásatások leletanyagából. Mindezeket a Tatai-medence hasonló adataival összefüggésben is. Nagy kihívást jelentett számunkra ezen ismeretek mentén létrehozni egy olyan szerves gazdaságot, ahol tudásanyagban együtt van a múlt a jövő elvárásaival és ami bemutató, iskola és oktatóhely is egyben. Természetesen a helyi önellátásra, önfenntartásra méretezve.

Legnagyobb feladat a körülbelül 20 ha-os terület vízgyűjtő szemléletű és egységes ökológiai elvek szerint való kezelése jelenti. Az egyes művelési ágak nem különülnek el egymástól élesen, hanem átmenetet képeznek. Ilyen részletek az észak-nyugati oldalon található öregerdő, a fiatalos, a legelőerdő, a sétáló- vagy jóléti erdő. Aztán a legelők, a kaszálók, gyümölcsfa csoportokkal. Szántó, illetve kézimunkával művelt szőlő, gyümölcsös és zöldségkertészet néhány-száz méterre van egy délnyugati kitettséggű domboldalon.

Az állatcsoportok kialakításának főbb szempontjai:

- a terület eltartóképessége,
- hagyományok,
- őshonosság,
- önellátás, önfenntartás,
- bemutatathatóság.

Így lófajtánk a hucul, sertésből a mangalicát részesítjük előnyben. (Időnként vaddisznóval párosítva). Kecskéink magyar parlagi kecskék. Baromfiak: sárga magyar tyúk, magyar vadas (tarka) kacska, fodros-tollú lúd. Nyúlból általában a magyar vadast tartjuk.

A főnti útitársainkra egy komondor, puli és egy mudi vigyáz.

A szerves- gazdálkodási programunkkal partnere szeretnénk lenni mindazoknak, akik érintettek és érdekeltek a fenntarthatósági programokban.

Közlük a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság, a Pro-Silva Egyesület, a magyarországi öko-, vagy élőfalvak (amiknek az "előszobája" vagyunk), az Általér Szövetség és minden olyan gazda, aki hobbiból vagy megélhetési programként választja szelídebb alakítását a rábízott közös kincsünknek, a Földnek.